



JAMES S.A. COREY

# TREZIREA LEVIATANULUI

Traducere din limba engleză  
de Mihai-Dan Pavelescu

PALADIN



## CAPITOLUL 1

### Holden

Cu o sută cincizeci de ani în urmă, când dezacordurile parohiale dintre Pământ și Marte ajunseseră în pragul războiului, Centura era un orizont îndepărtat, cu uriașe bogății minerale inaccesibile pentru a fi valorificate economic, în timp ce planetele exterioare nu apăreau nici în cele mai nerealistice visuri corporatiste. Pentru ca după aceea Solomon Epstein să-și construiască micuța propulsie cu fuziune modificată, s-o monteze pe iahtul lui de trei persoane și s-o activeze. Cu un telescop bun, nava încă mai putea fi zărită gonind cu un procent mic din viteza luminii către vidul nesfârșit. Cea mai spectaculoasă și mai lungă ceremonie funerară din istoria omenirii. Din fericire, planurile rămăseseră în computerul de acasă. Propulsia Epstein nu adusese omenirii stelele, dar îi oferise accesul la planete.

*Canterbury* era o navă transportoare colonială reechipată, lungă de trei sferturi de kilometru, largă de un sfert de kilometru – având forma aproximativă a unui hidrant – și în cea mai mare parte goală în interior. Cândva fusese ticșită cu oameni, provizii, planuri, mașini, bule ambientale și speranțe. Aproape douăzeci de milioane de oameni locuiau acum pe sateliții lui Saturn. *Canterbury* transportase acolo aproape un milion din strămoșii lor. Patruzeci și cinci de milioane pe sateliții lui Jupiter. Un satelit al lui Uranus se mândrea cu cinci mii de coloniști, cel mai îndepărtat avanpost al civilizației umane, cel puțin până ce mormonii au



terminat de construit nava-generație și au pornit spre stele căutând să se elibereze de restricțiile procreării.

Apoi era Centura.

Dacă-i întrebai pe cei care recrutau membri pentru APE, când erau băuți și aveau chef de vorbă, ți-ar fi spus că în Centură trăiau o sută de milioane de oameni. Dacă întrebai un agent de recensământ de pe planetele interioare, ar fi menționat o cifră mai apropiată de cincizeci de milioane. Oricum ai lua-o, populația era uriașă și avea nevoie de foarte multă apă.

Așa încât *Canterbury* și zecile ei de nave-surori din compania Pur'n'Kleen Water mergeau acum în circuit închis de la inelele generoase ale lui Saturn până la Centură și înapoi, remorcând ghețari, și aveau s-o facă până ce îmbătrâneau și deveneau epave reciclabile.

Jim Holden vedea ceva poetic în soarta acelor nave.

— Holden!

Bărbatul reveni cu atenția la puntea hangarului. Inginerul-șef Naomi Nagata îl domina cu statura ei, înaltă de aproape doi metri, cu părul creț strâns la spate într-o coadă neagră, cu expresia feței între amuzament și enervare. Ca toți centurienii, nu ridica din umeri, acest gest fiind înlocuit de mișcări ale mâinilor.

— Holden, tu ascuți sau te zgâiești pe fereastră?

— A apărut o problemă, spuse Holden. Și pentru că tu ești foarte, foarte bună, o poți rezolva, deși n-ai nici bani, nici piese de schimb.

Naomi râse.

— Deci n-ai ascultat, spuse ea.

— Nu, nu prea.

— Măcar ideea de bază ai prins-o. Trenul de asolizare al lui *Knight* nu va funcționa bine în atmosferă până nu-i înlocuiesc etanșările. E vreo problemă?

— O să-l întreb pe bătrân, spuse Holden. Totuși, când am folosit noi ultima dată naveta în atmosferă?



— Niciodată, însă regulamentele spun că avem nevoie de minimum o navetă capabilă să funcționeze în atmosferă.

— Boss! răcni din cealaltă parte a hangarului Amos Burton, subalternul lui Naomi, născut pe Pământ.

Flutură un braț muscular în direcția lor. Gestul era adresat lui Naomi. Chiar dacă Amos lucra în nava căpitanului McDowell și chiar dacă Holden era secundul – ofițer executiv sau „ofex” –, numai Naomi era „boss” în lumea lui Amos Burton.

— Care-i treaba? răcni Naomi la rândul ei.

— Cablu stricat. Poți ține mizeria asta-n loc pân-aduc ceva să-l înlocuiesc?

Naomi îl privi pe Holden, parcă întrebând: „Am terminat aici?” El schiță un salut sarcastic, iar ea pufni, scuturând din cap când se îndepărtă, cu silueta înaltă și subțire în salopeta ei unsuroasă.

Șapte ani petrecuți în Flota Pământului, cinci ani de lucru în spațiu cu civilii, dar secundul tot nu se putuse obișnui cu oasele lungi, subțiri și neobișnuite ale centurienilor. Copilăria petrecută în condiții de gravitație uniformă modelase de-a pururi felul în care vedea lucrurile.

După ce intră în liftul central, Holden rămase o clipă cu degetul deasupra butonului pentru puntea de navigație, ispitit de ideea de a o vedea pe Ade Tukunbo – surâsul, glasul, parfumul de paciuli și vanilie al părului ei –, dar apoi apăsă butonul pentru infirmerie. Datoria înaintea plăcerii.

În infirmerie, tehnicianul medical Shed Garvey era ghemuit deasupra mesei și curăța ciotul brațului stâng al lui Cameron Paj. Cu o lună în urmă, cotul lui Paj fusese strivit de un bloc de gheață de treizeci de tone care se deplasa cu cinci milimetri pe secundă. Nu era un accident neobișnuit printre practicanții meseriei periculoase ce consta în tăierea și deplasarea de aisberguri în imponderabilitate, iar Paj accepta totul cu fatalismul profesionistului. Holden se



aplecă peste umărul lui Shed și privi, în timp ce tehnicianul scoase unul dintre viermii medicali din țesutul mort.

— Ce se-aude? întrebă Holden.

— Arată destul de bine, ofex, răspunse Paj. Mi-au mai rămas câțiva nervi. Shed îmi povestea cum o să se lege cu proteza de ei.

— Asta presupunând că putem opri procesul de necrozare – preciză tehnicianul – și că Paj nu se vindecă prea mult înainte să ajungem la Ceres. Am verificat polița de asigurare și are vechime suficientă ca să capete o proteză cu feedback de forță, senzori de presiune și temperatură și software de reglare fină a motorașelor. Pachetul complet. Va fi aproape la fel de bună ca brațul adevărat. Planetele interioare au un biogel nou care face brațul să crească iar, însă nu e acoperit de asigurarea noastră medicală.

— Să-i ia dracu' pe interiori cu tot cu gelul lor fermecat! Prefer o proteză bună construită de centurieni mai mult decât orice ar cultiva nemernicii ăia în laboratoarele lor. Probabil că brațul ăla șmecher te face s-arăți ca un fund, spuse Paj.

Adăugă apoi repede:

— Ăăă... fără supărare, ofex.

— Nici vorbă, zise Holden. Mă bucur doar c-o să te reparăm.

— Ia zi-i și chestia ailaltă, rânji insinuant Paj.

Shed se îmbujoră.

— A, da, am auzit-o de la alții care s-au ales cu protezele astea, zise el ferindu-și ochii de ai lui Holden. Se pare că există o perioadă, cât timp stabilești identificarea cu proteza, când dacă te masturbezi, simți ca și cum ți-ar face-o altcineva.

Holden se abținu de la orice comentariu pentru câteva secunde, timp în care urechile lui Shed deveniră stacojii.

— E bine de știut, comentă el după aceea. Și necroza?

— Există o infecție, spuse Shed. Viermii o țin sub control, iar inflamarea este de fapt o chestie bună în contextul dat, așa că nu ne luptăm prea tare cu ea, dacă nu-ncepe să se extindă.

— Va fi gata pentru următoarea cursă? întrebă Holden. Pentru prima dată, Paj se încruntă.

— Rahat, normal c-o să fiu gata! Sunt mereu gata. Asta-i meseria mea.

— Probabil, răspunse Shed. Depinde de felul cum se realizează legătura. Dacă nu cursa asta, următoarea sigur.

— La dracu'! zise Paj strâmbându-se. Pot tăia gheață c-o singură mână mai bine decât jumătate dintre drogații pe care-i ai pe epava asta.

— O dată în plus, spuse Holden stăpânindu-și zâmbetul, mă bucur să aflu noutăți. Zi mai departe!

Paj pufni. Shed scoase alt vierme din țesut. Holden reveni în lift, iar de data aceasta nu ezită.

Puntea de navigație din *Canterbury* nu fusese concepută pentru a impresiona. Display-urile uriașe care acopereau complet pereții, pe care și le imaginase Holden când se oferise voluntar pentru Flotă, existau într-adevăr în navele de război mari, dar chiar și acolo mai degrabă ca produs secundar de design decât dintr-o nevoie reală. Ade stătea în fața a două ecrane doar cu puțin mai largi decât un terminal de buzunar, în colțurile cărora se actualizau permanent graficele de randament și producție ale reactorului și ale motorului de pe *Canterbury*; în partea lor dreaptă se derulau jurnale de date primare, pe măsură ce erau raportate de sisteme. Femeia purta căști masive ce-i acopereau complet urechile, astfel încât bubuiturile vagi ale basului abia puteau fi auzite de altcineva. *Canterbury* avea s-o alerteze dacă sesiza o anomalie. Avea s-o alerteze dacă un sistem raporta o eroare. Avea s-o alerteze dacă McDowell pleca de pe puntea de comandă și control, astfel încât să oprească muzica și să afișeze o expresie preocupată